

EL ROSTRE DEL DÉU AMOR

On és Déu?

Aquesta pregunta sorgeix en el cor humà sempre que es dona una situació de dolor. Tant a nivell personal com a escala mundial. Benet XVI la va repetir en la visita al camp de concentració d'Auschwitz durant la seva estada a Polònia. I el mil·lenni tot just estrenat no ha estalviat, sinó tot al contrari, grans injustícies i catàstrofes humanes, que s'afegeixen a les que permanentment viuen tants homes i dones del planeta.

És el crit dels qui són assassinats, dels qui són torturats, dels qui moren abandonats de tothom, de les víctimes —sobretot civils— de tota guerra i de tota represàlia. És el crit que puja dels nostres hospitals i dels nostres asils, és el crit dels qui estan clavats en un llit entre quatre parets, és el crit dels qui són a l'atur i veuen acabats els seus recursos, és el crit dels qui sofreixen opressió o condicions de vida infrahumana, dels qui no

troben sentit a l'existència, dels qui són perseguits per la fe...

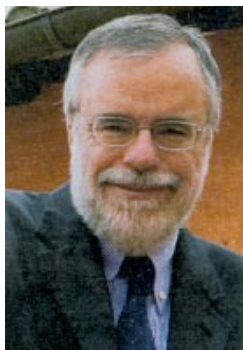
On és Déu en aquestes situacions? Podem dir, encara, que per a aquestes situacions, Jesús és «la porta» i el «Bon Pastor»? (evangeli d'avui).

On era Déu quan Jesús estava clavat a creu? El relat de la passió de Jesús ens aproxima a la resposta d'aquesta pregunta. Déu és a la creu. Patint, en la seva humanitat, la tortura injusta i el rebuig burleta. Vessant la sang, ell l'Innocent, en un dels suplicis més dolorosos. Experimentant una set ardent. Déu, en la perenne actualitat dels seus actes que superen els límits de l'espai i el temps, és dalt de la creu, íntimament solidari de tot el sofriment humà, tant del físic com del moral. També del nostre, del teu i del meu.

Josep M. Soler, abat de Montserrat
(Kyrie! El rostre del Déu amor. PAM, 2006)

CIVILITZACIÓ DE LA CONVIVÈNCIA

Podem viure junts?

En tots els àmbits, i davant les situacions més dispars, es repeteix la mateixa pregunta: com podem viure junts? Se la plantegen polítics i intel·lectuals, però també la senten els homes i les dones del carrer, que observen els esdeveniments de cada dia i es descobreixen sense solucions per als problemes i sense un ideal de societat.

Fins i tot així, la realitat indica que, mentre ens plantejem aquesta pregunta, ja vivim junts a moltes latituds. Això és el que passa a l'Europa Occidental, on les grans ciutats i la societat, tot i que són en el seu marc cristiano-occidental tradicional

o amb les seves institucions laiques, tenen un aspecte multireligiós i multiètnic.

És el que passa a molts altres llocs del món. A més de la cohabitació amb l'altre, formada per proximitat física i geogràfica, es produeix una convivència virtual, amb la qual la vida, la cultura, els gustos dels uns assoleixen els dels altres a través dels canals de la globalització. Al món global, les tradicions i els gustos es barregen. Els viatges porten els uns als països dels altres. L'emigració crea llaços profunds. La mobilitat dels homes, de les seves idees i dels seus costums, no coneix límits. Viure junts sembla un destí inevitable, però no sempre és una opció tranquil·litzadora.

«Podem viure junts?», es pregunta un atent observador de la societat contemporània, el francès Alain Tourain, en el subtítol del seu intens llibre *Igualtat i diversitat*. La vida actual ens duu inevitablement a viure prop de persones diferents. Aquesta és la pregunta que voldria afrontar en aquestes reflexions: com podem viure junts? Cal afrontar la resposta amb paciència.

Andrea Riccardi

(*Convivre*. Ed. RBA Llibres. Barcelona 2007)

SANTORAL

13. ✠ Diumenge IV de Pasqua. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor; sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr. santa Agatònica, mr.

14. Dilluns. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i màrtir.

15. Dimarts. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. Dimecres. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i com-

panys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. Dijous. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (síriac 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. Divendres. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. Dissabte. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

PENSAR EN LOS HIJOS

La separación y los hijos

¿Qué siente un niño cuando sus padres se separan? Se rompe bruscamente, se fragmenta en mil pedazos el armazón de seguridad que el niño se había ido forjando día a día, al ir percibiendo muestras cotidianas —pequeñas o grandes, no importa— de que sus progenitores, sus cuidadores habituales, están pendientes de él y de su protección.

Realmente, se rompe en el menor la confianza en los adultos, al menos en la continuidad de la familia como institución protectora. El mundo circundante del pequeño, hasta el momento reconfortante, representado por el microcosmos del hogar y el entorno social inmediato, se vuelve menos fiable y menos predecible. Aparecen los miedos intensos y la ansiedad continua.

A la mayoría de los niños les preocupa que sus necesidades —no sólo presentes, sino también futuras— no sean atendidas. Asimismo, temen que, como la relación de pareja de sus padres se ha disuelto, suceda lo mismo con la relación de padres e hijos. Este sentimiento siempre muy presente los padres separados, porque así entenderían muchas reacciones, en apariencia inexplicables, de sus hijos, especialmente si son pequeños, como por ejemplo reiterados miedos nocturnos, ansiedad por la separación de los padres, crisis de pánico, fobia escolar, etc.

Tienen que pensar que cerca de la mitad de los niños con padres separados siente un intenso temor de ser abandonados por sus padres. Un tercio de los hijos también teme que su madre los abandone.

Dr. Paulino Castells

(*Separarse bien. Pensando en los demás y en uno mismo*. Ed. Espasa-Calpe, 2004)

ENTREVISTA

LAIA DE AHUMADA

Monges d'avui

Apartir de la pregunta «quin és el seu desig profund?», la filòloga i escriptora Laia de Ahumada ha fet vint entrevistes a monges que ha recollit en el llibre *Monges* que publica Fragmenta Editorial. Amb l'obra, aquesta doctora en filologia catalana i coordinadora del Centre Obert Heura, per a persones sense sostre, pretén trencar amb la imatge estereotipada que té la societat de les religioses i donar a conèixer la riquesa i diversitat que viuen. Preguntada sobre què significa per a ella el *desig profund*, respon: «És molt més intens que aconseguir una satisfacció o un objectiu; és aquell que dona sentit a la vida, que et fa ser en plenitud».

Per què diu que el llibre ajudarà a trencar tòpics?

Perquè hi ha una imatge estereotipada de les monges com a persones melindroses, allunyades de la realitat, que no sempre és real, i per això he volgut mostrar la riquesa i diversitat que viuen vint monges de diferents ordes que es mouen en diferents àmbits: l'ensenyament, l'acollida, la marginació, la contemplació, el diàleg interreligiós. La fidelitat al seu desig profund les fa viure totalment implicades en la realitat del món.

Per què no hi ha més testimonis de dones d'Església?

Sí que n'hi ha, i no crec que s'amaguin. Crec que existeix, per part de la jerarquia eclesial, poc convenciment de la seva vàlua i poques ganes de sentir la seva veu. Durant molts segles s'ha considerat que no tenien res a dir i elles arrosseguen encara la inèrcia: saben que ser conegudes o reconegudes és sinònim, sovint, de ser censurades, i s'estimen més la llibertat de moviments emparada en el silenci.

Què és el que més l'ha copsat, de les vint entrevistes?

Que són dones que viuen amb plenitud, habitades, amb una gran força interior, entusiasmes en la recerca d'un anhel que dona sentit a la vida. I, tot i que tenen un mateix desig, de Déu, en cada una és diferent i viu la vida d'una forma diferent. Amb aquestes dones no m'ha estat gens difícil aconseguir el que per a mi era primordial: fugir de l'anècdota i arribar al fons de l'experiència.

Òscar Bardají i Martín